

Hensyn til mellemvrigste Telegrammer skulde Administrationen fremfor med Hensyn til andre Punkter have Frihed til uden saadanne Grunde, som enhver fornuftig Bevillingsmyndighed vilde anerkjende, at gaa hen og nedsatte Taxterne! Nei, der tager Ministeren meget fejl. Derksom en Indenrigsminister f. Ex. gif hen og kontraherede med „Det store nordiske Telegrafsekskab“ om, at det, uden at nogensomhelst Forhandling med Rigsdagen forelaa, skulde spare 30,000 Rd. ved sin Forbindelse med Staten, derved, at det kun betalte halve Gebyer, skulde denne Minister ikke stole paa sin Ret til at fastsatte Taxterne uafhængig af Bevillingsmyndigheden, thi da vilde Rigsdagen nok tale med den ærede Minister paa rette Sted og paa rette Maade. Hvad den Stilling angaar, som Ministeren iøvrigt indtog til Forslaget, da interesserede den mig, som Ministerens Standpunkter ofte interessere mig, og jeg skal ærlig sige, at jeg havde ikke ventet stort andet. Ministeren har lovet os, at disse Taxter skulde nok blive staaende, og at en Bestemmelse som den af Flertallet eller den af Mindretallet ikke skal faae Plads i Loven. Det er rene Ord for Pengene. Nu faae vi at se. Jeg opfordrer de Medlemmer, der ville følge Ministeren, til, for senere at undgaa enhver Ulempe af dette Spørgsmaal, at stemme imod vort Forslag. Men for deres Vedkommende, der erkjende det for velbegrunder, har jeg ikke Noget imod, at de stemme derfor; og dem vil jeg tilraade ikke nu at stemme for Forslaget under Nr. 20, men at opsætte Spørgsmaalet om Realiteten til 3die Behandling. — Dernæst have vi Forslaget under Nr. 37 angaaende de 15 eller de 10 Telegrafister. Der stiller den ærede Minister noget for store Fordringer til et Udvalg. De gaa nemlig ud paa, at man skulde rejse omkring i Landet paa hver Telegrafstation og efterse, hvad Arbejde enhver Mand i denne Tjeneste har for Telegrafvæsenet, for at kunne se, om man passende kunde paalægge ham mere Arbejde for hans Løn eller burde give ham en Assistent ved Siden; thi først efter en saadan Undersøgelse turde vi vove at gjøre en Nedsettelse i, hvad den ærede Minister forlanger. Men skulde vi gaa ind paa den Fordring, var det jo bedst, at vi ophørte med overhovedet at rangaje Forslagene; thi det er jo uoverkommeligt for dem, der staa udenfor Administrationen. Jeg vil indrømme den ærede Minister, at jeg holder ogsaa meget af et loyalt Forhold mellem Bevillingsmyndigheden og Regjeringen, som den ærede Minister talte om ved denne Leilighed, og var jeg overbevist om, at Følelsen deraf kunde trænge rigtig igjennem hos Alle, hvis vi gave den ærede Minister de 5 Telegrafister, vilde jeg foreslaa, at vi gave ham dem; men jeg er ikke ganske vis paa, at det er et Universalmiddel i den Retning, og derfor har jeg ingen særlig Grund til at fravaare det Forslag, som jeg

har været med til at stille, og som Flertallet tror er begrundet. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 38, som er omtalt af den ærede Minister, siger han: De kunne bevilge de 1,800 Kroner til Uniformer til Telegrafbudene, men jeg bruger dem ikke, Statskassen vil spare Beløbet. Jeg tror, den ærede Minister har Ret i Et, og det er — jeg veed ikke, i hvilken Grad det kan kaldes Disciplinarforhold, der skal bestaa mellem Telegrafbudene og Indenrigsministeren; jeg haaber, at de ikke ville glemme den skyldige Opmærksomhed, og at der bør være en vis Orden i saa Henseende — at det bør være saaledes for Store og Smaa — helst ogsaa for Store — at, naar de ikke ere fornøiede med den Bestilling, de have, paa de Betingelser, de have den, kunne de sjerne sig, og jeg ser i den ærede Ministers Stilling til Spørgsmaalet om de 1,800 Kroner en Bebudelse af, at Regjeringen vil indtage en anden Stilling til Lønningstillæg og Sligt helt igjennem, end den hidtil har indtaget, og at Regjeringen altsaa har fortrudt, at den har forelagt Rigsdagen Forslag om Lønningstillæg for Embedsmænd med Lønninger indtil 6,000 Rd., men vil have indført den Regel, at en Embeds- og Bestillingsmand, der ikke er fornøiet med de Betingelser, hvorpaa han engang er indtraadt i Tjesten, kan behage at sjerne sig. Denne Grundsatning kan maasse blive noget haard, men der er Princip deri. Derksom imidlertid Principet blot gaar til Halvdelen af Telegrafbudene, til de allerlavest lønede Bestillingsmænd, vi have, altsaa til at slippe for Halvdelen af Telegrafbudene, saa siger jeg, at jeg giver ikke saameget derfor. Det er rigtig, som det ærede Medlem for Narhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) bemærkede; Ministrene have mangfoldige Gange og maasse tidt nok med blødende Hjerte sagt Nei til Mand, til hvis Laalsmand og Forsvarere de nærmest følte sig kaldede, fordi de personlig kjendte deres Andragenders Beskaffenhed, som f. Ex. i nærværende Tilfælde Telegrafbestyrrelsens Chef overfor Telegrafbudene, fordi de ikke have troet at kunne faae den fornødne Bevilling hos Bevillingsmyndigheden, og ikke vilde udsætte sig for nogen Ydmygelse eller Ubehageligheder hos Bevillingsmyndighederne; men samtidig har den vedkommende Minister ofte haade følt og sagt — jeg kan bevise det, — at hvis der var Haab om, at han kunde faae et Beløb, hvis ter var Haab om, at Bevillingsmyndigheden vilde tage Sagen i sin Haand og henvise et saadant Andragende til ham, da vilde det være ham en Glæde at imødekomme det Ønske, der var rettet til ham. Saadant er fremkommet de Hundrede Gange i det konstitutionelle Liv, og man har aldrig betragtet det som en Mangel paa Disciplin, at Andragerne, enten de vare Embedsmænd, Bestillingsmænd eller Statsborgere, efterat have faaet Nei paa deres Andragende hos Ministeren, i al Urdødelighed have henvendt sig til